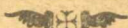

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΩΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛ. ΛΕΗ. 15

ΦΥΛ. ΠΡΟΗΓ. ΛΕΗ. 25.

Ἡ συνδρομὴ προπληρωτέα καὶ ὑποχρεωτ. δι' ἑνῆτος ἐν Ζακύνθῳ ἀνά τριμ. δρ. 2.
Ἐν τῇ Πρωτεύουσῃ καὶ ταῖς Ἐπαρχίαις ἑτησίᾳ 8. Ἐν δὲ τῇ Ἀλλοδαπῇ φρ. χ. 10.

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ. 9 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1886. | ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Α΄.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ

ΑΡΙΘ. 9.

Ποιήσεις—Π. Μ., Σκαλτσούνη, Ἐτοιμαρρόπου, Κατακουζηνού, Τσακασιά-
νου, Πρόντζα, Ζαμπελίου—Φωσκόλου Ὅρτις, Μετάφρ. Γ. Κ. Σφήκα. —Γεώργ.
Δαγουιδάρας ὑπὸ Σ. Δε Βιάζη. —Ἀγγελίαι.

Ἡ ΚΑΤΟΧΗ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Ἐνῶ ἀκόμη πρὸς τριῶν Ἡπειρῶν κολοσσὸν
Μονομαχεὶ ἡ Κρήτη
Καὶ πυργωτὰ ἠφαιστεια χλευάζει θαλασσῶν
Καὶ μ' ἀτυνήθη τρόπαια τὸν κόσμον καταπλήττει,

Ἡ Δύσις, ἦν τοῦ Ἑλληνος Τιτάνος ἡ παλάμη
Ὠδήγησ' ἐν τῷ σκότει τῆς ὡς στήλη φωτεινῆ,
Ἀντὶ ἀγῶνα εὐγενῆ ἡρώων νά συνδράμη,
Ἐπερ τοῦ σκότους μάχεται καὶ φεῦ! μᾶς λητμονεῖ.

Καλλίτερον, καλλίτερον νὰ μὴ μᾶς ἐνθυμεῖτο
Ποτὲ, δὲν θὰ ἐπίνομεν φιάλας ἀλγεινάς,
Ἡ Κρήτη δὲν θὰ ἤμασσαν, οὐδὲ θὰ ἐπωλεῖτο
Ἡ Κύπρος, κυματότωτος τοῦ γένους Ἰωνῆς.

Τὴν πρώτην τοῦ Ἑλληνισμοῦ κοιτίδα πλημμυροῦσι
Ἄγρια στίφη, πνέοντα μανίαν καὶ ὄργην,

Σημ. Δ. Π. Α. Τὸ ἐνθερμον καὶ πλήρες πατριωτικῶν αἰσθημάτων
τοῦτο ποίημα, ἔργον δοκιματάτου καὶ γνωστοῦ ποιητοῦ, ἀσμένως δημοσι-
εῖομεν συσταίνοντες αὐτὸ τῷ ἀπανταχοῦ Ἑλληνισμῷ, ἰδίᾳ δὲ τῇ φιλοπά-
τριδι Νεολαίᾳ τῆς πολυπαθοῦς Κύπρου, ἣν οἱ δυνατοί, τὰς σιδηρᾶς ἀφαι-
ρέσαντες, διὰ χρυσῶν συνέσφιγξαν ἀλύσεων. Λυπούμεθα μὴ δυνάμενοι, ἕνε-
κεν εὐλόγου αἰτίας, νὰ δημοσιεύσωμεν τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ, πλὴν οἱ περὶ
τὴν σύγχρονον Ποίησιν ἡμῶν ἀσχολούμενοι εὐκόλῳ; θέλουσι τὸ ἐννοήσῃ.

Τὴν Ἑπειρον σπαράττουσι καὶ λαφυραγωγοῦσι
καὶ ἡ Εὐρώπη; νοθετεῖ ἡλίθιον σιγήν.

Περίμενε, ἡ ἄπιστος μὲ τὰ ψευδῆ τῆς χεῖλι
Μᾶς λέγει, σφάζου, δούλευε ληστὴν αἰμοχαρῆ.
καὶ διὰ σὲ σῶτήριος ἡμέρα θ' ἀνατείλη.
Κ' ἐν τούτοις τὰ ναυάγια τευ γένους ἀφαιρεῖ.

Τῆς Πάργας ἡ πωλητρία ἤδη πωλεῖ τὴν Κρήτην,
Πωλεῖ ἡ ἀθεόφοβος ἀγῶνα ἱερὸν,
Ἴνα τοῦ γένους ἕτερον ἀρπάσῃ μαργαρίτην,
Ὅν ἐσεβάσθ' ἡ θύελλα τοσοῦτων συμφορῶν.

Ὅχι, τὸ φῶς ὁ ἥλιος νὰ σ' ἀρνηθῇ δὲν θέλω
οὐδὲ ἡ γῆ τὸ χόρτον τῆς, προδότα τῶν λαῶν,
Ἄλλ' ἐν τῷ ποντοπλήκτῳ σου νὰ συσταλῆς σκοπέλω
εἰς εὐτελὲς ἐμπόριον ἰχθύων κοπιῶν.

Ποιῆ τοιαύτ' εἰς ἔμπορον ἡρωϊκῶν αἱμάτων
Ἄρχει· καὶ ἂν τὸ ἐγκλημα θεός τις τιμῶρῃ,
Δὲν θὰ βραδύνη ἐκδικῶν τὸ αἷμα τῶν θυμάτων
Νὰ κατενέγκῃ κατὰ σοῦ τὸ κτύπημα βαρῦ.

Ἐνῶ ὁ κόσμος σείεται ὡς σκάφος ἐν πελάγει
καὶ τοῦ βυρβάρου σχίζεται εἰς ράξ' ἡ ἀλουργίς
καὶ τῶν ὀρέων εὐλαβῶς ἀνοίγουσιν οἱ πάγοι
Ἴνα διέλθ' ἡ φοβερά τοῦ Γούρκου καταιγίς,

Μόν' ἡ Ἑλλάς ἀκίνητος, ἀναίσθητος ὡς λίθος
Μὲ ἀμφιβόλους τρέφεται ἐλπίδας καὶ κενάς·
εἰς τῆς τιμῆς τὸ στάδιον φεῦ! δὲν προβάλλει στῆθος,
εἰς σκέψεις θυσιάζεται κομματαρχῶν στενάς.

εἰς τῆς τιμῆς τὸ στάδιον τὸ στῆθος δὲν προτάσσει,
Ἄλλ' ἡ εἰκτρά ἀδράνεια, ἡ στάσις ἡ μωρὰ
Ἄνοιγ' εἰς ἄλλον στάδιον κερδῶν, ὅστις ν' ἀρπάσῃ
Ἐν πάσῃ μόνον σκέπτεται τῶν φίλων συμφορᾶ.

Πόθευς ἀγίους, τ' ἅγια ὁ φαῦλος τῶν ἀγίων
Ἐκμεταλλεύεται· οὐδὲν ἰσχύει ἡ κραυγὴ
Ἦν τὰ φρικώδη θύματα ὑψοῦν ἐκ τῶν σφαγαίων
Ὅπου θερμὸς, φιλόπατρις παλμὸς τὰ ὀδηγεῖ.

Σπαρακτικοὶ ἠγήσατε ὀλολυγμοὶ μητέρων,
Ὅν τὴν καρδίαν ἐπληξεν ἡ λύσσα τῆς σφαγῆς,
κατάραι ἀντηγήσατε συζύγων, θυγατέρων·
Τὰς ὕβρεις σας κηρύξατε μέχρι περάτων γῆς.

Ἄς μάθ' ἡ γῆ ὀλόκληρος μετὰ τεράτων ποίων
τῶν φώτων, τοῦ πολιτισμοῦ τὸ ἔθνος συμμαχεῖ·
Ἄνωφελῶς, φιλάνθρωπε Τιτάν, τῶν Ὀλυμπίων
τὸ πῦρ συλῶν εἰς Καύκασον ἐδέθης, δυστυχή!

τὸ φοβερὸν μαρτύριον τοῦ Γολγοθᾶ εἰς μάτην
Ἐπέστης, Ναζωραῖε!
Ὁ κόσμος μόνον ἐννοεῖ θεὸν τοῦ τὴν Ἀπάτην,
Ἐν μόνῳ τῷ συμφέροντι αἰ ὑψηλαὶ ἰδέαι.

Αἰῶνα μάτην ἤμισυν ἐμόχθησας αἰῶνων
Κ' ἐκ τῶν πολλῶν σου ἐπεσες ἡμιθανῆς ἀγώνων,
Ἑλλάς, τὰ πάντα μάτην.
Ἴδὲ μ' ὁποῖαν φοβερὰν πληρόνεσαι ἀπάτην.

Πυρπόλησον, πυρπόλησον, ἂν δύνασαι ἀθλία,
καὶ Ὅμηρον καὶ Πλάτωνα καὶ τοῦ Χριστοῦ ἀκόμα
τὰ ἱερά βιβλία·
Νὰ μὴ μαιίνῃ δόλιον τὸν θησαυρὸν τοῦ στόμα.

Μὲ τέφραν εἰς τὴν κεφαλὴν, μὲ μέλη γυμνωμένα
Κύπτε εἰς τὸν ἀντίχριστον αὐθέντην τὸν αὐχένα.
τοῦλάχιστον ἐκεῖνος
εἶνε βαρβάρων ἄθροισμα, εἶνε τεράτων σμῆνος.

τὰ φῶτα ἀπεχθάνεται, ἐμπαίζει τὸν σταυρὸν σου
καὶ μόνον μόνον αἵματα διψᾷ ὁ αἰμοπότης.
Φρικώδης στρατιώτης
Νὰ σφάζῃ μόνον ἐννοεῖ καὶ κείρῃ τὸν λαόν σου.

Ἄλλ' ὄχι, ὄχι, τάλαινα πατρίς, μὴ ἀπελπίζου·
καὶ αὐτ' ἡ νέα μέλαινα θὰ διαβῇ νεφέλῃ.

Θά λάμψ᾽ ἡμέρα εὐτυχῆς καὶ διὰ σέ ἐν τέλει.
Παραμυθοῦ, ἄνδρίζου.

Θ᾽ ἀποσπασθῆ τῶν ὀφθαλμῶν ἢ σκοτεινὴ ταινία,
Καὶ πρώτ᾽ ἡ Βρεττανία
Θὰ αισθανθῆ τὴν πλάνην τῆς καὶ γενναιοφρῶν πάλιν
Θὰ σοὶ προσφέρῃ ἄσπιλον τὴν κόρην σου τὴν ἄλλην.

Ἐν Ἡπείρῳ 1878

Π. Μ.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Χ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑ.

Κηρίον

Τώρα ποῦ νίκαι στέφανα νέων ἡρώων πλέκουν,
Κ' ἡ Αἴγυπτος καὶ ἡ Τουρκία
Ἐμπρὸς ἔστ' ἀθάνατα Σφακιά
Ἀπηυδισμέναι, στέκουν.

Τώρα ποῦ ἐθαμβώθηκε Ἀνατολὴ καὶ Δύσις
Εἰς τ' Ἀρκαδίου τὰ πυρά,
Ποῦ εἶσαι, Μοῦσα λιγυρά,
Τὴν λύραν νὰ τονίσῃς;

Ἀλλοίμονον! ἔς τὸν τάφον σου κηρίον τώρα καίω!
Καὶ εἰς τὴν πέτραν σου αὐτὴν
Ματαιῶς φίλον ποιητὴν
Ἀναζητῶ καὶ κλαίω.

Κοιμήσου, ψάλτα τῆς «Γραβιάς» καὶ τοῦ «Μεσολογγίου»!
Εἶν' οἱ παλμοὶ σου ζωντανοί,
Ἄν καὶ τὴν κόριν σου θρηγῆ
Σιγῇ κοιμητηρίου.

Ἐν Ἀθήναις 1867.

ΑΝΘΗ

Καὶ πάλιν ἐπανέρχομαι ἔς τὸν τάφον σου ἐπάνω
Μὲ τὰς σκιάς ν' ἀνταμωθῶ...
Τὴν κρύα πέτρα ν' ἀσπασθῶ
Καὶ μ' ἄνθη νὰ τὴν βράνω.

Ἄν κι' ἐβυθίζεσο συχνὰ ἔς τοῦ Χάρωνος τὸν σάλον...
Ἐπὶ τὸ ἔθνος ἐδίδες ζωὴν,
Κ' εἰς τὰ αἰσθήματα πνοὴν,
ὦ Ζαλοκώστα, ψάλλων.

Καὶ τώρα... πῶς! ἐχώρεσε τὸ ἄλιγο τοῦτο χῶμα
Τὴν κοσμοάκουστη ψυχὴ,
Ποῦ ὁ παλμὸς τῆς ἀντηχεῖ
Καὶ συκινεῖ ἀκόμα;

Ἄλλὰ τί βλέπω;... διατί ὁ τάφος σου σάλευει
Κι' αὐτὰ τὰ ἄνθη μου κινεῖ;...
Ὅποια πλάνη ποθεινὴ
Τὸν νοῦν μου κυριεύει!....

Δὲν ἀπατῶμαι.... ἀντηχεῖ σιμά μου ἡ φωνὴ σου
Κι' αὖρα προσπνέει Παρνασσοῦ....
ὦ! ἀγκαλιάζω ἀντὶ σοῦ
Τ' ἀγαπητὸ παιδί σου.

Ἐν Ἀθήναις, 1884.

Π. ΣΚΑΛΤΣΟΥΤΗΣ.

Εἰς τὸ Βιῆ μου

Ἐεῖπ' ἄνοστη, Μηλιὰ μου, καὶ ξεμυαλιστικῆς,
Ἐ τὴν Ἀλουποφευτιὰ μου δακρυποτίστηκες!
Ἄγουρα τὰ σταφύλια τᾶπε κ' ἡ Ἀλουποῦ...
Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο κάνω.
Νὰ μπόρεια νὰ σέ φίληα σ' ἔλεα βιῆ, μὰ ποῦ...
Δὲ φτάνω!

ΕΤΟΙΜΟΡΡΟΠΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΝΔΡΕΑΝ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΝ

ὦ ποιητή, Ἄνδρέα Λασκαράτε,
 Κῆπε τοῖς Μᾶν, λούλουδα γεμάτε,
 Γλυκόστομο, ἀκούραστο κανάρι,
 Ποῦ τραγουδεῖς μὲ τόση, τόση χάρη.

Ποτέ μου δὲν σὲ εἶδα ἔς τὴ ζωὴ μου,
 Καὶ ὅμως σὲ γνωρίζω, ποιητή μου.
 Ναι, σὲ γνωρίζω καὶ τὴν γνωριμιὰ σου
 Τὴν χρεωστῶ εἰς τὰ ποιήματά σου.

Πολλοὶ ἔς τὸν κόσμον ποιηταὶ βρεθῆκαν,
 Μὰ οἱ περὶ πολλοὶ πεθάναν, ἐχαθῆκαν
 Ἐσὺ μιὰ διαφορὰ μ' ἐκείνους κάνεις:
 Πῶς περὶ πολὺ θὰ ζῆς ἀφοῦ πεθάνης.

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ.

Σ ΤΟΝ ΑΓΑΠΗΤΟ ΣΥΝΕΡΓΑΤΗ ΜΑΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΝ

Συμπάθησέ με, ἀγαπητὸ κεφάλι,
 Σοῦ ἐχάλασα τὸν τελευταῖό σου στίχο,
 Μὲ τὸ σκοπὸ πῶς κάτι θὰ πιτύχω.

Σῶβαλα «περὶ πολὺ» — συμπάθειο πάλι —
 Ἐκεῖ ποῦ λές: θὰ ζῆς κ' ἀφοῦ πεθάνης.
 Μὰ γιὰ ἓνα Λασκαράτο αὐτὸ δὲν φτάνει.

Ι. ΤΣΑΚΛΑΣΙΑΝΟΣ.

ΦΕΥΓΩ Κ' ΕΛΠΙΖΩ

Ἄκόμα ἴλιγάκι, ὦραία μου φίλη,
 πικρὰ ἔς τὴ θερμὴ θὰ θρηνώ ἀγκαλιὰ σου·
 τὸ ὕστερο δὸς μου φιλή σου ἔς τὰ χεῖλη,
 ἴσὲ λίγο θὰ ἦμαι μακρὰ σου... — μακρὰ σου!

Ἄκόμα ἴλιγάκι... ἡ θάρκα προσμένει,
 φυσᾷ ὁ ἀέρας τὸ ἄσπρο πανάκι·
 ἀγάπη μου, γελά σου! ἡ ὦρα σημαίνει,
 ἄχ! δώσέ μου ἓνα ἀκόμα φιλάκι.

Ἐγίαινε, φίλη! ἔς τὰ ἔρμα τὰ ξένα
 ἡ ἄσπλαγχνη μοῖρα μὲ στέρνει μακρὰ σου
 θρηνώ πλήν ἐλπίζω, ὦ κόρη, ἔς ἐσένα
 νὰ μὴν λησμονήσῃ ποτὲ ἡ καρδιά σου.

Παρίσιος 1886.

ΑΝΑΣΤ. ΠΡΟΝΤΖΑΣ

Σ. ΖΑΜΠΕΛΙΟΥ.

Ἡ ὙΣΤΕΡΗ ΝΥΧΤΙΑ

Τοῦ

ΚΑΤΑΔΙΚΟΥ

Ἄποσπασμα ἀπὸ τὸ πρῶτον ἄσμα.

Ἡ σκηνὴ τοῦ πρώτου ἄσματος ὑποτίθεται εἰς τὸν Να-
 ὄν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἀποκεφαλίστου εἰς Ζάκυνθον.

Ἐτσι ὁ νοῦς του ἡμερεύει, ἔτσι λαβαίνει
 Γλαφυρὴ ἕαστεριά σὰν τὸν καθρέφτη,
 Ποῦ μὲ φωτιὰ δὶχὴ του παρασταίνει
 Πᾶσα φωτιὰ ποῦ εἰς γυαλί του πέφτει·
 Ἡ μνήμη ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὸν διαβαίνει
 Ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἡ καρδιά του τὸν κλέφτει,
 Ἐάν ὄνειρο τοῦ φαίνεται ἡ ζωὴ του
 Καὶ μὲ τὰ περασμένα ζῆ ἡ ψυχὴ του.

Τῆ δροσισμένη τῆς αὐγῆς ἀχνάδα,
 Τ' ἀηδονιῶ τὸ γοργὸ κηλαϊδισμό,
 Θυμᾶται τῆ λουλουδοπρασινάδα,
 Τὰ στάχια ποῦ ἀνασειῶνται στὸν ἀγρὸ,
 Τὰ θουνά, τὰ περβόλια στὴν πεδιάδα,
 Τῆς νεραντσιᾶς τὸ βαλσαμάτο ἀνθὸ,
 Τοὺς χοροὺς, τὰ χαμόγελα θυμᾶται
 Ποῦ ἐξυπνοῦν τὴν ἀγάπη ὅταν κοιμᾶται.

Θυμᾶται ταῖς βραδειαις, τὰ καλοκαίρια,
 Ποῦ στ' οὐρανοῦ τὴν ἀνοιχτὴ ἀγκαλιά,
 Χαρούμενα ἐπετούσανε τ' ἀστέρια,
 Ἐὰ χρυσὰ τοῦ παραδείσου πουλιὰ,
 Ποιὰ σβυστὰ, ποιὰ ἐτοιμόσβυσα, ποιὰ πλέρια
 Ἐκρεμούσανε μία γλυκοφεγγιά,
 Ποῦ ἐστόλιζε μὲ θρήσκεια φαντασία
 Τῆ μεγάλη τῆς νύχτας Ἐκκλησία.

Τὸ ἀγαπητὸ φεγγάρι ξεχωρίζει
 Πότε μισὸ, καὶ πότε στρογγυλὸ,
 Στὸ γαλάζιο του πέλαο ν' ἀρμενίζει
 Ἐὰν πανὶ ταξειδιάρικο λευκὸ.
 Πόσαις φοραῖς—ἡ μνήμη τοῦ ἐνθυμίζει—
 Τὸ ἐθωροῦσε νὰ παίζη στὸ νερὸ,
 Πόσαις φοραῖς στὰ σύγνεφα κρυμμένο
 Τὸ πρόσμενε νὰ βγῆ ξελαμπρισμένο!

Καὶ σὺ δύστυχη κόρη, μαύρη Ἐλένη,
 Ἄχαρο πλᾶσμα ἀθῶο, ποῦ περπατεῖς;
 Γιατί μὲ φόρεμα ἄσπρο στολισμένη,
 Χλωμὴ στὸ περιγιάλι καρτερεῖς;
 Καλότυχος ποῦ ἔχει ποῖον προσμένει
 Τὸ γαρούφαλο ἐκεῖνο ποῦ κρατεῖς!
 Ἄ, τὸ ἔξέρω,—γαρούφαλο μυρίζει
 Καὶ τὰ σπλάγχνα τοῦ Γιώργη σου θερίζει—

Χτύπα κύμα στὸ ἔρμονῆσι
 Νὰ σκεπάσης τὴ φωνή,
 Μὴν ὁ ἀγέρας τὴ γροικῆση
 Καὶ τὴν πάη τοῦ δυστυχῆ!

Ἄχ, τοῦ κάκου! τὴ βλέπει ποῦ προσμένει
 Αὐγὴ βράδυ, αὐγὴ βράδυ στὸ ἴγαλὸ
 Καὶ μονάχη στὸν ἄμμο καθισμένη
 Τὰ κύματα μετράει καὶ τὸν ἀφρὸ.
 Ἐκεῖ μία μέρα—ὦ μέρα!—ἐκεῖ ἐνωμένοι
 Ἐνα τραγοῦδι ἐψάλλαν λυπηρὸ,
 Καὶ ἡ θάλασσα βῶντας στὴν κοιλάδα
 Ἐκανε μία μονότονη γλυκάδα.

Εἶναι ἡ ἐλπίδα μυστήριον κρυμμένο
 Φίλτρο θαυματουργὸ ἄν τιμιο ξύλο,
 Ποῦ κάθε ἄμμου κλονιτῶχει γραμμένο,
 Κάθε στάλλα νεροῦ, κάθε ἔρμο φύλλο.
 Εἶναι μάννα γλυκεῖα ποῦ τὸ κλαίμενο
 Τέκνο γελᾷ μὲ ποικιλόχροο μῆλο,
 Τὸ σφίγγει, τὸ φιλεῖ, τὸ νανναρίζει
 Καὶ τὸ παραπονὸ του ἀποκοιμίζει.

Δίνει πνοὴ στὰ μαραμμένα χεῖλη
 Ποῦ ξεψυχοῦν στοῦ Χάρου τὸ σεντόνι,
 Ποτάμι δάκρυα μ' ἀπαλὸ μαντύλι
 Στὰ μισόκλειστα βλέφαρα στεγνώνει.
 Κι' ὅταν τῆς νύχτας τ' ἅγιο πετραχῆλι
 Τὸ Σταυρὸ στὰ προσκέφαλα ἰθώνει,
 Ἡ Ἐλπίς φέρνει χοροὺς, φέρνει ἀγγελουδία
 Καὶ σκορπίζει στὸ σάββανο λουλουδία.

Ἔτσι ἀνάμεσα, κρυφὰ στὴν ἐκκλησιά,
 Ἀνάμεσα ἀπὸ μία κλειστὴ θυρίδα
 Καταβαίνει στὴν ἅγια μοναξιά
 Τοῦ φεγγαριοῦ μιὰ ἀσημωμένη ἀχτίδα,
 Ἐὰ λαμπάδα ταμμένη στὴν Κυρά,
 Στὴ Θεοτόκο, τοῦ κόσμου τὴν Ἐλπίδα...
 Ἴσως πρέχει κ' ἡ ἀχτίδα, πρὶν ἀχνίση,
 Τὸν τελευταῖον τῆς ἀσπασμὸ ν' ἀφήση...

«Φιλελεύθερο φεγγάρι
 Κρυφὴ ἀγάπη τῆς νυχτιᾶς,
 Στὴν ἀχτίδα σου, γιὰ χάρι,
 Σήκωσέ με, ὅπου κι' ἂν πᾶς!»

«Λύτρωσέ με, νέο φεγγάρι
Ποῦ φωτίζεις καὶ περνᾷς,
Στὴν ἀχτίδα σου, γιὰ χάρι,
Σήκωσέ με, ὅπου κι' ἂν πᾶσι!»

Τ' ὠρολόγι τῆς χώρας ἀρχινᾷ
Ἄξεγνοιαστο τὴν ὥρα νὰ βαρῆ,
Καὶ μεσ' τὰ φυλλοκάρδια του βροντᾷ
Κάθε χτυπιὰ ποῦ στέλνει τὸ σφυρί...
Μία—δύο—τρεῖς—τέσσαραις, μετράει,
Καὶ πάντα λέει πῶς θὲ νὰ πάψῃ ἐκεῖ.
Δώδεκα ὥραις ἄμετραις βροντοῦνε,
Δώδεκα μαχαιριαῖς τονὲ τρυποῦνε.

Τὸ κεφάλι του κλίνει ἀπελπισμένος,
Κ' ἢ πλεξίδαις τοῦ πέφτουνε στὰ στήθη,
Ἵα ζωο ποῦ χεροπόδαρα σφιμμένο
Ἄπ' τῆς μάννας τὸ γάλα ἐξεκολλήθη,
Γιὰ νὰ φερθῆ στὸ μακελλεῖο δεμένο
Μόλις λαλησῆ τῆς αὐγῆς τ' ὄρνιθι.
Κἄνε ποῦ πάει τ' ἀρνάκι δὲν ἤξέρει,
Μόνον ποῦ βλέπει τὸ σκληρὸ μαχαῖρι.

«Ἀπόψε ζωντανὸς, λαχταριστὸς,
(λέγει ὁ φονιάς) μετὴ λαλιά στὸ στόμα
Κι' αὔριο νεκρὸς... γιὰ πάντα μου νεκρὸς,
Νεκρωμένο κορμί δίπλα στὸ χῶμα!
Τοῦτα τὰ χέρια... τοῦτος ὁ λαιμὸς
Πῶς δὲν θὲ νὰ χαροῦν τὸν Ἥλιο ἀκόμα!»
Ἔτσι λέγων, τὰ σίδερα τινάζει
Καὶ χωριστὰ τὰ χέρια του τινάζει.

Τὰ θωρεῖ, τὰ τηράζει, ὀμπρὸς, ὀπίσω,
Ὅπως τηράζει ἢ μάννα τὸ παιδί,
Κ' ἔπειτα λέει. «Τὸν κόσμον ἐγὼ ν' ἀφήσω
Ἐγὼ, ὅταν τὸ διωγμένο τὸ πουλί;
Γιατί νὰ μὴ χαρῶ καὶ νὰ μὴ ζήσω,
Ὅπως ζῆ κάθε ἀνθρώπινο κορμί;
Γιατί λοιπὸν τὸ σῶμά μου ἐγεννήθη;
Ἄ, συντριφθῆτε, σκληροκάρδια στήθη!»

«Ποιὸς τὴν καρδιά μου, πέσε, ποιὸς προσάζει,
Καὶ τούτονε τῆς δίνει τὸν παλμό;
Τούτη ἢ ψυχὴ ποῦ βγαίνει κι' ἀγκαλιάζει
Τὰ πέλαγα, τὴ γῆ, τὸν οὐρανὸ,
Ποῖον ἀφέντη στὸ πλάνημά της κράζει,
Ποῖο δάχτυλο τὴν ἔστειλεν ἐδῶ;
Ὅπου ὁ Πλάστης τὴν ἔστειλεν ἐπῆγε,
Καὶ σεῖς, ἄθεα θεριά, τῆς λέτε, φύγει!»

«Δύστυχη γῆ! ὅση κι' ἂν ἦσαι ἀνάρια,
Ἵα χωράφι σ' ἐφράξανε στενὰ,
Μὲ παλούκια, μ' ἀγκάθια, μὲ λιθάρια
Ἰλίγοι λύκοι σ' ἐκάμανε φωλιά.
Καὶ ὅταν πρόβατα ἐμεῖς τὰ παλληκάρια
Μ' αἶμα θὰ τοὺς κερνάμε ὀλημερνὰ,
Ἦ μίαν αὐγὴν ἂν σηκώσωμε τὸ χέρι,
Μᾶς πέρνουν στὴ σφαγὴ τὸ μεσημέρι.»

Κἄτι ξέσυρμα ἀκούσται ν' ἀναδεύῃ
Στῆς Ἐκκλησίας τὸ νάρτηκα σιμὰ
Ποῦ ἴλιγο ἴλιγο ἐρχόμενο περσεύει,
Ἵα νὰ τρίζουν δενδρόφυλλα ξερά.
Τὸ ξέσυρμα ὅσο πάει τόσο κοντεύει
Μὲ κτυπήματα κούφια, μετρητὰ,
Μία δυσωδιὰ ἀπὸ χῶμα ξεσκορπῆται
Κ' ἓνα σάβανο ἴσιω του ἀνασειέται.

Τὸ πρόσωπο ὁ φονιάς ποῦχε σκυμμένο
Ἰπισωγυρίζει εὐθὺς σ' ἓ μίαν ῥοπή,
Μὲ τὸ ἄσπρο τοῦ ματιοῦ του καθισμένο
Στὸ πλευρό του ἓνα σκέλετο θωρεῖ,
Ποῦ Ἵα μάρμαρο στέκει παγωμένο,
Κι' οὔτε πνέει, κι' οὔτε βλέφαρο βαρεῖ.
Μόνον γυμνὰ τὰ δόντια του πετηῶνται
Κι' ἀπ' τοῦ Χάρου τὸν πάγο ἀνοιγοκλειῶνται.

Τὸ κεφάλι ὁ ταλαίπωρος τραβάει
Σκόνει τὰ δῶα του χέρια νὰ μὴ ἰδῆ.

Κόβει ἢ πνοή· τὸ αἷμα σταματάει·
 Γυρίζει ὁ λογισμὸς τοῦ 'σὰ ἀνεμίδι.
 Νὰ φύγη; Νὰ μὴ φύγη; Ποῦ νὰ πάει;
 Καὶ μένει καρφωμένος στὸ στασιδί.
 Τοῦ φεύγει μία 'ματιὰ μὲ τὸ στανιό του
 Καὶ τὸ σκέλετο βλέπει ἀπανωθιό του.

Τὸ σάβανό του ἀνοίγει τὸ κουφάρι
 Κάμποσαις τρίχαις πῶχει ξανασπᾶ,
 Μὲ τὰ δόντια ταῖς κάνει ἓνα κουβάρι,
 Καὶ μ' ὄσην ἔχει ὄρμη τῶ τὸ πετᾶ.
 Κάνει ὁ φονιάς ἀνασασμὸ νὰ πάρη,
 Καὶ στὸ λαιμὸ τοῦ μπαίνουν τὰ μαλλιά,
 'Σὰ θηλιὰ ἀπὸ σχοινί, μέσ' τὸ λαρύγγι
 Τοῦ στρίφτει τὸ λαιμὸ τοῦ τονὲ σφίγγει.

Τῶρχεται γιὰ βοήθεια νὰ φωνάξη
 Κι' ὁ κόμπος τοῦ βουβώνει τὸν καιμὸ,
 Τὸ σάλιο καταπίνει γιὰ νὰ κράξη
 Καὶ τὸ σάλιο τοῦ μνέσκει στὸ λαιμό.
 Τὸ «μνήσθητί μου» θέλει ν' ἀνακράξη
 Καὶ κομπιάζεται μέσα στὸ 'μισό...
 Τὸ μάτι του ξεντόνεται κι' ἀνοίγει,
 Πρὶν τῆς ὥρας ἢ φοῦρκα τότε πνίγει..

Τῆς βοσκῆς τὸ μοσχάρι ἔτσι γνωρίζει
 Ποῦ τὰ πόδια τὸ πᾶνε δειλιασμένα,
 Πέφτει μισοδρομὶς, βογγεῖ, μουγκρίζει
 Καὶ τὰ βλέφαρα σκόνει θολωμένα.
 Μυρίζεται τῆ γῆ κι' αἷμα μυρίζει,
 Τὰ χορτάρια κι' αὐτὰ βλέπει θαμμένα,
 Καὶ πρὶν ὁ μακελλάρης βάλῃ χέρι,
 'Ακούει μέσ' τῆ σφαγῆ του τὸ μαχαίρι.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον.)

ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ

(Μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα)

(Συνέχεια ὄρα προηγούμενον φυλ.)

17 Μαρτίου.

Πρὸ δύο μηνῶν στερεῖσαι εἰδήσεών μου καὶ ἐταράχθης, καὶ φοβεῖσαι μήπως ἠττήθην ἢ πλέον ὑπὸ τοῦ ἔρωτος καὶ ἐλησμένησα σὲ καὶ τὴν πατρίδα. Ἀδελφὲ Λαυρέντιε, συγχώρησόν με· ὀλίγην ἔχεις γινῶσιν ἐμοῦ, τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας καὶ τῆς σῆς, ἐὰν ποτε φαντάζησαι ὅτι ὁ πρὸς τὴν πατρίδα ἔρωσ δύναται νὰ μετριασθῇ ὄχι νὰ σθεσθῇ· ἐὰν πιστεύῃς ὅτι ὑποχωρεῖ εἰς ἄλλα πάθη—ἐξεγείρει τ' ἄλλα πάθη καὶ ὑπ' αὐτῶν ἐξεγείρεται· εἶναι δὲ ἀληθές, καὶ κατὰ τοῦτο ἔχεις δίκαιον, ὅτι ὁ ἔρωσ εἰς ψυχὴν ἐλκοῦσαν, καὶ ὅπου ἀπελπισμὸς κατέλαβε τ' ἄλλα πάθη, καθίσταται πανίσχυρος—καὶ τοῦτο ἐγὼ ἐκ πείρας γνωρίζω, ἀλλὰ ὅτι ὀλέθριος ἀποδραίνει, ἀπατάσαι· ἄνευ τῆς Θεοσεσίας ἴσως σήμερον θά ἐκείμην ὑπὸ τὴν γῆν.

Αὐτοβούλως ἢ φύσις πλάττει μεγαλοφυΐας γενναϊόφρονας μόνον οὔσας· πρὸ εἴκοσιν ἐτῶν τοιαῦται μεγαλοφυΐαι ἔμμενον ἀδρανεῖς καὶ κατεψυγμέναι ἐν τῇ γενικῇ ναρκώσει τῆς Ἰταλίας, ἀλλ' οἱ σημερινοὶ καιροὶ ἀφύπνισαν ἐν αὐταῖς τὰ ἀνδρικά καὶ ἐμψυτα πάθη των, καὶ τοιαύτην ἔλαβον στόμωσιν ὥστε δύνασαι νὰ θαύσης οὐδέποτε ὅμως νὰ κάμψης αὐτάς. Καὶ δὲν εἶναι γνώμη μεταφυσικὴ αὕτη· εἶναι ἀλήθεια λάμπουσα ἐν τῷ βίῳ πολλῶν ἀρχαίων ἐνδόξως δυστυχῶν θνητῶν, ἀλήθεια περὶ ἧς ἐβεβαιώθην συζῶν μετὰ πολλῶν συμπολιτῶν μας, τοὺς ὁποίους οἰκτεῖρω καὶ θαυμάζω, ἀφοῦ, τοῦ θεοῦ μὴ οἰκτείροντος τὴν Ἰταλίαν, ἐξ ἀνάγκης θά κλείωσιν ἐν τῷ μυστηρίῳ τὸν πόθον τῆς πατρίδος—τὸν ὀλεθριώτατον! καθότι ἢ τήκει, ἢ ἅπαντα τὸν βίον ἀλγεινὸν καθιστᾷ. Καὶ ὅμως μὴ ἐγκαταλείποντες αὐτὸν, προτιμῶσι τοὺς κινδύνους καὶ τὴν ἀγωνίαν ἐκείνην καὶ τὸν θάνατον. Εἰς τούτων εἶμαι καὶ ἐγὼ καὶ σὺ ἀκόμη Λαυρέντιέ μου.

'Αλλ' ἐὰν ἔγραφον πᾶν ὅ,τι εἶδον καὶ γνωρίζω περὶ τῶν πραγμάτων μας, περιττὸν ἅμα τε καὶ σκληρὸν θά ἐτέλουν ἔργον ἐξεγείρων ἐν ὑμῖν ἅπασι τὴν ὀργὴν τὴν ὁποίαν κ' ἐντὸς ἐμοῦ θά ἐπόθουν νὰ καταγεῖλω· κλαίω, πιστεύσόν μοι, τὴν πατρίδα—τὴν κλαίω μυστικῶς καὶ ἐπιθυμῶ

τὰ δάκρυά μου μόνα
 δι' ἐκείνην φεῦ! νὰ ρέουν. *)

(* Πετράρχης.

Ἄλλοι τινὲς φίλοι τῆς Ἰταλίας μεγαλοφώνως ἄς ἐρίζωσι. Κραυγάζουσιν ὅτι ἐπωλήθησαν, ὅτι ἐπροδόθησαν· ἀλλ' ἐὰν ἔφερον ὄπλα, ἴσως ἤττωντο, οὐδέποτε ὁμῶς θὰ ἐπροδίδοντο· καὶ ἂν μέχρι τελευταίου αἵματος ὑπερησπίζοντο, οὔτε οἱ νικηταὶ θὰ ἰδύναντο νὰ τοὺς πωλήσωσιν, οὔτε οἱ ἠττηθέντες θὰ ἀπεπειρῶντο νὰ τοὺς ἀγοράσωσι. Μόνον πλείστοι τῶν ἡμετέρων φαντάζονται ὅτι ἡ ἐλευθερία ἀγοράζεται διὰ χρημάτων· φαντάζονται ὅτι τὰ ξένα ἔθνη χάριν τῆς δικαιοσύνης ἔρχονται ν' ἀλληλοσφραγῶσι ἐπὶ τῶν ἡμετέρων πεδίων ἵνα ἐλευθερώσωσι τὴν Ἰταλίαν! Ἄλλ' οἱ Γάλλοι οἵτινες ἀποτρόπαιον κατέδειξαν τὴν θείαν θεωρίαν τῆς κοινῆς ἐλευθερίας, θὰ δειχθῶσι Τιμολέοντες ὑπὲρ ἡμῶν; Πλείστοι ὁμῶς πεποιθασιν ἐπὶ τὸν Νέον Ἥρωα ἐξ Ἰταλῶν ἔλκοντα τὸ γένος, γεννηθέντα ἔπου λαλεῖται ἡ γλῶσσα ἡμῶν. Ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ περιμείνω τι ὠφέλιμον καὶ ὑψηλὸν δι' ἡμᾶς παρὰ ψυχῆς χαμερποῦς καὶ σκληρᾶς. Τί δὲ ἂν ἔχη τὴν δύναμιν καὶ τὸν ὠρυγμὸν τοῦ λέοντος, ἐὰν φρένας ἀλώπεκος ἔχη, καὶ ἐπὶ τοῦτο θρονύεται; Ναι, χαμερπῆς καὶ σκληρὸς τὴν ψυχὴν—καὶ δὲν εἶναι ὑπερβολικὰ ταῦτα. Διὰ τί μὲ πασιδύλον καὶ σκληρὰν ἀγριότητα δὲν ἐπώλησε τὴν Βενετίαν; Σελήμ ὁ Α'. ὅστις ἔσφαξεν ἐπὶ τοῦ Νείλου τριακοντακισχιλίους μαχητὰς παραδοθέντας αὐτῷ, καὶ ὁ Ναδὴρ Σάχης ὅστις ἐν τῷ αἰῶνί μας ἐφόνευσε τριακοντακισμυρίους Ἰνδούς, εἶναι μὲν σκληρότεροι ἀλλ' ὀλιγώτερον ἀξιοκαταφρόνητοι. Εἶδον ἰδίους ὀφθαλμοῖς ἐν δημοκρατικὸν σύνταγμα φέρον σημειώσεις τοῦ Νέου Ἥρωος, ἰδιοχείρους σημειώσεις καὶ σταλὲν ἀπὸ Πισσεριάνου εἰς Ἐνετίαν ἵνα γείνη δεκτόν· καὶ ἡ συνθήκη τοῦ Καμπο-Φορμίου πρὸ πολλῶν ἡμερῶν εἶχεν ὑπογραφῆ καὶ ἐπικυρωθῆ καὶ ἡ Ἐνετία ἐπωλήθη, καὶ ἡ ἐπὶ τὸν Ἥρωα πεποιθήσις ἀπάντων ἡμῶν ἐπλήρωσε τὴν Ἰταλίαν προγεραφῶν, μεταναστεύσεων καὶ ἐξοριῶν. Δὲν αἰτιῶμαι τοὺς πολιτικούς λόγους δι' οὓς, δίκην ποιμνίων προβάτων, πωλοῦνται τὰ ἔθνη· οὕτως ἐγένετο καὶ θὰ γίνεταί πάντοτε· θρηνῶ τὴν πατρίδα μου

ὅπου μοῦ τὴν ἀφαίρεσαν,
καὶ ὁ τρόπος μὲ πειράζει. (1)

(1) Δάντης. Κολ. ἄσμ: E.

(ἀκολουθεῖ.)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΑΓΟΥΪΔΑΡΑΣ

Οὐ μόνον ἀπλοῦν ἀναγνώστην, μὴ Ζακύνθιον, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀσχολούμενον εἰς τὰ γράμματα, ἂν ἐρωτήσωμεν—γνωρίζεις τὰ ποιήματα τοῦ Λαγουΐδαρα; θὰ ἀποκριθῆ ἀποφα-

τικῶς, προσθέτων ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ εἶνε αὐτῷ ἄγνωστον. Ἄν ἐρωτήσωμεν Ἕλληνα—ἀνέγνωσες ἢ ἤκουσες τὸ ποιημάτιον οὐ ἢ ἀρχῆ εἶνε:

Ἄστραπὴ φωτιὰ νὰ πέσῃ
εἰς τὴν ἄπιστη καρδιά κλπ.

ὁ ἐρωτώμενος θὰ ἀνακράξῃ ὅτι τὸ ποιημάτιον τοῦτο κάλλιστα γινώσκει καὶ εὐρίσκεται μάλιστα εἰς διαφόρους Ἀνθολογίας φέρον καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Σολωμοῦ.

Τὸ ποιημάτιον τοῦτο δὲν εἶνε τοῦ αἰδοῦ τῆς Ἐλευθερίας, ἀποδίδεται αὐτῷ ἐξ ἀγνοίας, εἶνε τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἀγνώστου Λαγουΐδαρα, ποιήσαντος πολλὰς καλὰς ποιήσεις ἐξ ὧν αἱ μὲν ἐδημοσιεύθησαν τὸ πρῶτον εἰς Ζάκυνθον ἰδίως εἰς περιοδικὰ ἢ ἐφημερίδας ἀνωνύμως, αἱ δὲ σώζονται ἀνέκδοτοι παρὰ τῇ συζύγῳ καὶ υἱοῖς αὐτοῦ ἐν Νεαπόλει διαμένουσιν.

Ὁ Λαγουΐδαρας ἐγεννήθη ἐν Ζακύνθῳ τῇ 20 Μαΐου 1814, ἐκ πατρὸς Ἰταλοῦ καὶ μητρὸς ἑλληνίδος. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ, φιλέλληνας, Ἰωσήφ τὸ ὄνομα, ἐκ Τορίνου, ὑπηρετήσας καὶ ὡς λοχαγὸς τοῦ ἑλληνικοῦ λεγομένου στρατοῦ ἐν Ἐπτανήσῳ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ ἀειμνήστου Τζούρτζε, ἐλθὼν εἰς Ζάκυνθον ἐνυμφεύθη τῷ 1810 μετὰ τῆς Ζακυνθίας Ἀγγελικῆς Κανᾶ καὶ ἀπεβίωσεν ἐν Ζακύνθῳ τῷ 1838 ἐτῶν 73.

Ὁ ποιητὴς Λαγουΐδαρας ἦτο αὐτοδίδακτος οὐδέποτε μετέβη εἰς τὴν Ἑσπερίαν πρὸς τελειοποίησιν ἢ αὐξήσειν παιδείας. Ἐμελέτα μόνος του ἀδιακόπως καὶ ἀπέκτησεν οὐχὶ ὀλίγας γνώσεις κατάρθωσε δὲ νὰ ἐκμάθῃ τὴν ἑλληνικὴν, ἰταλικὴν, ἀγγλικὴν καὶ γαλλικὴν γλῶσσαν. Ἔσχε δὲ καὶ ὀρμέφυτον κλίσιν εἰς τὴν λυρικὴν ποίησιν, ἀλλ' αἱ ποιήσεις αὐτοῦ καὶ τοὶ ἀπαραμίλλοι τὴν περιπάθειαν καὶ χάριν, ἅμα δὲ καὶ πεποικισμέναι διὰ τοῦ ἐπιζήλου δώρου τοῦ νὰ καταστῶσι δημοτικαί, οὐχ ἤττον στεροῦνται καὶ ἐνίοτε, ἀληθοῦς ποιητικῆς ἀξιοπρεπείας τε καὶ τέχνης.

Προσέτι προσκλινῆς ἦτο εἰς τὴν σάτυραν διὸ κατὰ τινων ἔρριψε βέλη οὐχὶ τόσον εὐχάριστα.

Οὐδέποτε συγκατένευσε νὰ δημοσιεύσῃ συλλογὴν οὐδὲ ἐπιθυμῶν νὰ κάμῃ réclame τοῦ ὀνόματός του, εἰς περιοδικὰ ἢ ἐφημερίδας ἐδημοσίευεν ἐνίοτε ἀνωνύμως καὶ ἐγένοντο αἱ ποιήσεις του δημοτικαί καὶ ὁ ποιήσας αὐτὰς ἠγνοεῖτο.

Αὐτοσχεδίαζε πολλάκις ἐπιγράμματα ἐπὶ διαφόροις περι-

στάσειν, ιδίως σατύρας ἢ σίλλους. Δημοσιεύομεν μόνον τὸ ἐξῆς ὅπερ ἐποίησεν ἅμα τῷ ἀκούσματι τοῦ θανάτου τῆς Ἀγγελικῆς Μακρῆ, περὶ ἧς τόσοι στίχοι ἐγράφησαν. Ἴδου αὐτό:

Era un angiole di nome
E d' un Angiol l' alma avea:
Se era tal, domando, come
Star quaggiù con noi potea?

Καὶ ἰταλίστι ἔγραψε ἀλλὰ ἑλληνιστί ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἶναι αἱ ποιήσεις, αἵτινες υἱοθετήθησαν ὑπὸ τοῦ ἔθνους. Ἀπεβίωσεν ἐν Ζακύνθῳ τῇ 29 Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1865.

Ὁ μακαρίτης αὐτοῦ ἀδελφὸς Μανουὴλ μὴ ὑστερούμενος πνεύματος καὶ σατυρικοῦ οἴστρου, ἐδημοσίευε σατυρικά φυλλάδια.

Σ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΑΡΤΙΝΕΛΗ

ΕΘΝΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

Μεταξὺ τῶν συνεργατῶν αὐτοῦ ὑπερῆφάνως ὁ Π. Ἀνθὼν ἀναγράφει καὶ τὸ ὄνομα τοῦ διακεκριμένου ποιητοῦ Κ.ου Μαρτινέλη, ὑποσχεθέντος μὲν ἡμῖν τὴν πολὺτιμον αὐτοῦ συνεργασίαν, πλὴν ἀναβαλόντος τὴν ἀποστολὴν ἀνεκδότων ποιημάτων του ὡς ἐκ τῆς ἀγγελιομένης ἐκδόσεως ἀπασῶν τῶν ποιήσεων αὐτοῦ. Καὶ ἤδη ὅσον οὐπω ἐκδίδοται ἐν Ἀθήναις ἐκ τῶν ἐν ἀδιαλείπτῳ κινήσει διατελούντων γιγαντείων καταστημάτων τοῦ κ. Α. Κωνσταντινίδου, ὁ Α. τόμος ἀποτελούμενος ἐκ τυπ. φύλ. 5, 1]2 καὶ περιέχων ποιήματα, ἐν ἐκάστῳ τῶν ὁποίων ζωγραφεῖται ἐν τῶν σπουδαιοτέρων προσώπων ἢ τῶν ἐνδοξοτέρων κατορθωμάτων τοῦ μεγάλου Ἀγῶνος.

Νὰ συστήσωμεν τὰ ἔργα τοῦ Κ.ου Μαρτινέλη εἶναι περιττόν, διότι, εἰς μὲν τὸν κόσμον τῶν γραμμάτων αὐτὸ τὸ ὄνομά του εἶναι σύσασις, εἰς δὲ τὸν λαόν, ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας γίνεται γνωστός, διότι ποῖον τρυφερόν χεῖλος, μόλις τὰς πρώτας λέξεις ψελλίζον, δὲν ἀπήγγειλε τὸν

Διαικονίαρη;

Συνηδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῖν.

Τιμὴ ἐκάστου ἀντιτύπου δρ. 1 1]2.

Τυπογ. ἐ «ΦΩΣΚΟΛΟΣ» Σ. Καψοκεράλου